

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobce: **P. Š.**, zast. Mgr. Daniele Procházkou, advokátem, se sídlem Olomouc, Božetěchova 9, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2006, č. j. 6 Ca 204/2004 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 7. 2004, č. j. 570/665/04/On, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc, ze dne 20. 1. 2004, č. j. 08/OH/00310/04/Sp, jímž správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 400 000 Kč podle 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (zákon o odpadech) za porušení ust § 12 odst. 1 tohoto zákona tím, že se v roce 2002 zbavil 3386 tun převzatého odpadu, evidovaného u původce V. s. f., s. r. o. jako odpad k. č. 17 05 04 - zemina a kamení, v rozporu se zákonem o odpadech na pozemcích p. č. 501/1, 499/1, 501/7, 500/1, 499/3 v k. ú. B. a pozemku p. č. 1020/23 v k. ú. L. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce převzal od původce odpadů společnosti V. s. f., s. r. o., 3386 tun stavebních odpadů, které uložil na pozemcích p. č. 1020/23 v k. ú. L. a 501/1 v k. ú. B., za účelem jejich využití do základů stavby „Prodejny automobilů a sklad“. Realizace této stavby na pozemku p. č. 501/1 v k. ú. B. byla řádně povolena příslušným stavebním úřadem. Dále pak bylo šetřením zjištěno navážení stavebních odpadů na rozhraní pozemků p. č. 501/1 a 501/7 v k. ú. B. přecházející do pozemku p. č. 499/1 v k. ú. B. Stavební odpady uložené na těchto pozemcích vytvářely souvislý val v délce 80 až 100 m, široký cca 10 m a minimálně 5 m

vysoký. Uložení stavebních odpadů bylo zjištěno rovněž na rozhraní pozemků p. č. 499/1, 499/3, 500/1 a 500/7 vše v k.ú. B. Zde uložené stavební odpady zabíraly přibližně trojúhelníkovou plochu rozměrů cca 15 x 10 x 10 m o výšce maximálně 2 m. Podle vyjádření povolujícího stavebního úřadu ze dne 14. 5. 2003, č. j. S/23/03/Ve, je v katastru nemovitostí pozemek p. č. 1020/23 v k. ú. L. veden jako orná půda a podle schváleného územního plánu obce B. – L. je tento pozemek navržen k využití jako trvalý travní porost - louka, pastvina. Tento pozemek tedy není určen k nakládání s odpady. Rovněž pozemek p. č. 501/1 k. ú. B. není určen k ukládání odpadů a ani ve vydaném stavebním povolení na stavbu „Prodejny automobilů a skladů s objekty vodárny, obslužné komunikace, dešťové kanalizace, jímky na vyvážení, nadzemní nádrže plynu s venkovními a vnitřními rozvody“ nebylo stavebníkovi (žalobci) povoleno ukládání odpadu na tomto pozemku, případně využití odpadu či stavební suti jako stavebního materiálu. Dále pak bylo zjištěno navedení stavebních odpadů na pozemcích sousedících s pozemkem p. č. 501/1 v k. ú. B. (pozemky p. č. 501/7, 499/1, 499/2 v k. ú. B.), přičemž z pořízené fotodokumentace je nesporná technologie navážení jako pokračování navážení na pozemek p. č. 501/1 v k. ú. B., tedy uložení odpadů nepochybně souviselo s činností odvolatele (žalobce); podobně bylo hodnoceno i uložení odpadů na části pozemků p. č. 499/1, 499/3, 500/1 a 500/7 vše v k. ú. B. Uložení odpadů, popřípadě využívání odpadů na těchto pozemcích bylo shledáno v rozporu s dikcí ust. § 12 odst. 1 zákona o odpadech, která stanovuje obecnou povinnost nakládat s odpady a zbavovat se jich pouze způsobem stanoveným tímto zákonem a ostatními právními předpisy, vydanými na ochranu životního prostředí. Na vlastním skutkovém zjištění správního orgánu I. stupně a jeho následné právní kvalifikaci, jako porušení ust. § 12 odst. 1 zákona o odpadech, s naplněním skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 66 odst. 5 zákona o odpadech, neshledal žalovaný pochybení a se závěry prvostupňového správního orgánu se plně ztotožnil. Ze spisového materiálu vzal žalovaný za prokázané, že v předmětné lokalitě nebyl ukládán za účelem využití pouze stavební a demoliční odpad vytříděný, upravený a homogenizovaný do podoby stavebních výrobků, určených k využití pro daný účel, ale směs stavebních a demoličních odpadů. Neupravené (nerecyklované) stavební a demoliční odpady nelze obecně využívat na jakékoliv terénní úpravy a rekultivace (s výjimkou odpadů kategorie ostatní podskupiny „17 05 - Zemina, kamení a vytěžená hlušina“ podle katalogu odpadů - vyhláška č. 381/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady), protože u neupravených stavebních a demoličních odpadů nelze obecně prokázat obsah škodlivin ve vodném výluhu, ani koncentraci vybraných prvků v sušině. Neupravené (nerecyklované) stavební a demoliční odpady kategorie ostatní odpad dle katalogu odpadů je proto možné v souladu s ustanoveními vyhlášky č. 383/2001 Sb., ukládat pouze jako odpad, který nelze hodnotit na základě jeho vyluhovatelnosti, tj. na skládky kategorie S - OO, nebo v případě, že je znečištěn nebezpečnými složkami, na skládky kategorie S - NO. Využívání neupravených stavebních a demoličních odpadů je v rozporu s předpisy na ochranu životního prostředí (viz. ust. § 12 vyhl. č. 383/2001 Sb., které řeší možnost použití odpadů volně na terénu), neboť bez předchozího posouzení osobou pověřenou k hodnocení nebezpečných vlastností odpadů nelze případné nebezpečné vlastnosti odpadů vyloučit. Činností odvolatele tedy nepochybně došlo k lokálnímu poškození životního prostředí, byly zničeny přirozené fyzikální, chemické a biologické vlastnosti zemědělské půdy, poškozena stávající fauna a flóra, došlo ke změně odtokových poměrů v dané lokalitě a ke změně retenční schopnosti údolní nivy.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný pochybil, když neodstranil vady ve zjištění skutkového stavu, o který se prvostupňový správní orgán opřel při určení výše uložené sankce. Žalovaný v podstatě stvrdil nesprávný závěr prvostupňového správního orgánu, že v dané lokalitě došlo k poškození životního prostředí, čímž porušil ust. § 3 odst. 4 z. č. 71/1967 o správním řízení (správní řád). Závěry žalovaného

jsou v příkrém rozporu se závěry znaleckého posudku č. 3/2004, vypracovaného znalcem Ing. V. P., ve kterém je uvedeno, že k ekologické újmě v posuzované lokalitě, kde mělo docházet k navážení stavební suti ze strany žalobce, nedošlo. Znalecký posudek byl přitom vydán na podkladě objektivního zkoumání jednotlivých složek životního prostředí na místě samém a chemickými rozbory vody a půdy. Žalovaný zaujal v daném případě stanovisko, že nepochybně došlo k poškození životního prostředí, ačkoliv měl k dispozici znalecký posudek, v němž znalec dospěl k opačnému závěru. Přestože však bylo jeho povinností existující rozpor odstranit doplněním dokazování, dospěl k výše uvedenému závěru a ve svém důsledku tak svým laickým názorem nahradil výsledky a závěry odborného znaleckého zkoumání. Rozhodnutí žalovaného je tedy zatíženo podstatnou vadou řízení. Při určení výše pokuty žalovaný dle názoru žalobce nepostupoval v souladu s ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech, neboť bez důvodných pochybností nezjistil, zda bylo v posuzovaném případě vůbec ohroženo či poškozeno životní prostředí, popř. v jaké míře. K navážení suti ze strany žalobce nedošlo v rámci jeho podnikatelské činnosti, žalobce tyto práce prováděl jako fyzická osoba v rámci stavebních prací povolených stavebním úřadem, a proto mu sankce za překročení stanovených podmínek nemohla být uložena dle ust. § 66 odst. 5 zákona o odpadech. Podle názoru žalobce se žalovaný nevypořádal ani s tím, že uložená pokuta ve výši jak byla stanovena, je nepřiměřeně vysoká vzhledem k jeho majetkovým poměrům a charakteru jeho podnikání. Poukázal v této souvislosti na nálezy Ústavního soudu č. 405/2002, podle kterého je třeba v případě pokut stanovených podnikajícím fyzickým a právnickým osobám vyloučit takový zásah do majetku, který má likvidační charakter. Navrhl aby soud přiznal žalobě odkladný účinek, neboť neprodlený výkon napadeného správního rozhodnutí by vzhledem k jeho majetkovým poměrům znamenal naprostou likvidaci majetkové základny jeho existence ve společnosti a aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; eventuálně uloženou pokutu snížil postupem podle ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

V doplnění žaloby ze dne 20. 12. 2004 žalobce uvedl, že předmětné pozemky nebyly a nejsou majetkem jeho firmy a ani na nich nepodniká. Výkopovou zeminu převzal jako podnikající fyzická osoba, ale předal jí jako technický materiál stavebníkovi, který má stejné jméno jako název firmy. Měl být proto obviněn a potrestán jako stavebník, nikoliv jako osoba podnikající. Na jeho pozemcích se nenachází žádná skládka, pouze dočasná skládka zeminy. Každý je povinen přednostně odpad před jeho odstraněním především využít, což on učinil a proto mu měla být udělena pochvala za využití odpadu jako stavebního materiálu podle ust. § 11 zákona o odpadech. Správní řízení o uložení pokuty mělo být zahájeno s původcem odpadu společností V. s. f. s. r. o. a ne s žalobcem. Finanční částka, kterou jeho firma za odebraný odpad získala, byla pouze symbolická a byla použita na mzdy zaměstnanců. Poukázal na případ, kdy byl jinými subjekty stejný odpad použit na zpevnění polních cest a byla udělena pokuta nižší (Zemědělskému družstvu H. 50 000 Kč a Č. d. 200 000 Kč).

Usnesením ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 Ca 204/2004, Městský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku žaloby zamítl.

Rozsudkem ze dne 14. 12. 2005, č. j. 6 Ca 204/2004 - 50, rozhodl dále tak, že žaloba se zamítá, a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud nejprve podrobně zrekapituloval dosavadní vývoj řízení, obsah správního spisu a zmínil ust. § 3 odst. 1, 2 a 3, ust. § 12 odst. 1, 2, 3 a 4, ust. § 66 odst. 5 zákona o odpadech. Konstatoval, že skutečnost, že žalobce jako podnikající fyzická osoba odebral od společnosti

k. č. 17 05 04 - zemina a kamení, byla jednoznačně prokázána a ani sám žalobce to v žalobě nezpochybňuje. Rovněž je v daném případě jednoznačně prokázáno, že na stavbu „prodejny automobilů a skladů s objekty, obslužné komunikace, dešťové kanalizace, splaškové kanalizace, jímky na vyvážení, nadzemní nádrže plynu s venkovními a vnitřními rozvody na pozemku p. č. 501/1 v k. ú. B.” žalobci jako fyzické osobě nebylo povoleno použít odpadový materiál a že pozemky na kterých byl předmětný odpad žalobcem po jeho převzetí od společnosti V. s. f., s. r. o. uložen, jsou ve vlastnictví žalobce a nejsou určeny k ukládání odpadů. Z výše uvedeného podle názoru soudu vyplývá, že žalobce nedovoleně nakládal s předmětným odpadem. Odpad převzal a uložil na předmětné pozemky, aniž by měl k nakládání s odpadem příslušné oprávnění. Za uložení tohoto odpadu pak vystavil faktury společnosti V. s. f., s. r. o. Pro vznik jeho odpovědnosti je nerozhodné, zda jím byl či nebyl předmětný odpad převeden dále. Žalobce je proto odpovědný za spáchaný správní delikt podle ust. § 66 odst. 5 zákona o odpadech. Ani skutečnost, že by i původce odpadu porušil povinnosti stanovené mu zákonem o odpadech, by nezbavila žalobce odpovědnosti za jeho jednání odporující uvedenému zákonu. Ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech, podle kterého se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození, neobsahuje taxativní výčet všech hledisek, ke kterým je správní orgán při stanovení výše pokuty povinen přihlédnout. Správní orgán se těmito zákonnými hledisky musí vždy zabývat a vedle toho je správnímu orgánu ponecháno na úvaze, zda přihlédne ještě k hlediskům dalším, v zákoně přímo neuvedeným, leč významným pro projednávaný případ. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zdůvodnil svůj právní názor na to, že výše uložené pokuty prvostupňovým správním orgánem odpovídá míře porušení zákona o odpadech a hlediskům pro uložení pokuty stanoveným v ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Soud na tyto závěry napadeného rozhodnutí žalovaného odkázal a dodal, že vzhledem k charakteru předmětného odpadu by žádný znalecký posudek nemohl být objektivní, neboť předmětný odpad nebyl homogenní. Znalecký posudek Ing. P., který žalobce předložil odvolacímu orgánu, byl vypracován v únoru 2004, kdy podle fotodokumentace, pokrývala skládku souvislá vrstva sněhu. Rozbor byl proveden jen u tří vzorků kamení, avšak žalobce převzal od firmy V. i suť. Pokud odpad nebyl homogenní, pak ani vzorek pouhé jeho části není vzorkem vypovídajícím o vlastnostech odpadu. Dále soud, stejně jako žalovaný, poukázal na to, že životní prostředí netvoří pouze podzemní vody, ale i ovzduší, rostliny, živočichové atd. Žalobce uskladněním uvedeného odpadu na předmětných pozemcích přinejmenším ohrozil životní prostředí prachem, a navezením předmětného materiálu došlo v dané lokalitě i k poškození fauny a flory, přirozených fyzikálních, chemických a biologických vlastností zemědělské půdy a došlo i ke změně odtokových poměrů v dané lokalitě a ke změně retenční schopnosti údolní nivy.

Soud při úvaze o výši pokuty konstatoval, že ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech výslovně majetkové poměry pachatele správního deliktu jako hledisko pro výši ukládané pokuty nestanoví. V daném případě je třeba vycházet z toho, že je třeba, aby uložená pokuta měla znatelný dopad pro toho, kdo se porušení povinností dopustil. Preventivní prvek postihu chování contra legem spočívá nejen v tom, že samého delikventa odradí od opakování nezákonného jednání, ale i ostatní subjekty, vázané týmiž povinnostmi vede k jejich řádnému plnění. Výše postihu proto obecně nemůže být tak nízká, že by tohoto preventivního účinku vůči všem ostatním naprosto pozbyla a tedy ani skutečnost, že odpovědný subjekt nemá dostatek finančních prostředků na její zaplacení, nemůže být důvodem jeho beztrestnosti. Žalovaný podle názoru soudu své rozhodnutí o výši uložené pokuty řádně a v souladu se zjištěným skutkovým stavem a požadavky zákona dostatečně odůvodnil. Uložená pokuta

není zjevně nepřiměřená závažnosti žalobcem spáchaného správního deliktu a proto soud neshledal zákonné důvody pro použití ust. § 78 odst. 2 s. ř. s.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvádí, že rozsudek napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel stejně jako již v žalobě namítal pochybení žalovaného při zjišťování skutkového stavu, opět poukázal na znalecký posudek a namítal nesprávnost uložení pokuty podle ust. § 66 odst. 5 zákona o odpadech, jakožto fyzické osobě oprávněné k podnikání, neboť k navázení suti ze strany žalobce nedošlo v rámci jeho podnikatelské činnosti. Pokud stěžovatel vstupoval na svůj pozemek a tam manipuloval se stavebním materiálem (odpadem) mělo s ním být vedeno správní řízení jakožto s občanem a ne jako s fyzickou osobou podnikající. Dále namítal nepřiměřenou výši pokuty vzhledem ke svým majetkovým poměrům a charakteru svého podnikání. Městský soud v Praze se dle názoru stěžovatele s žalobními námitkami vypořádal v odůvodnění rozsudku tím způsobem, že se de facto přiklonil k tvrzením prvostupňového správního orgánu a žalovaného a žalobní námitky stěžovatele ve svém důsledku nevyhodnotil. Zejména, stejně jako žalovaný, neodstranil rozpor mezi závěry správního orgánu a předběžným znaleckým posudkem, které jsou v příkrém rozporu. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Taková pochybení v postupu ani v rozhodnutí Městského soudu v Praze však Nejvyšší správní soud neshledal.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou stěžovatele týkající se zjišťování skutkového stavu žalovaným. Z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, na základě jakých skutečností a úvah (protokol sepsaný pracovníky České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Olomouc z místního šetření provedeného dne 8. 4. 2003,

sdělení stavebního úřadu ze dne 7. 4. 2003, č. j. Ú/18/03/Ve, charakter pozemků na nichž byl odpad ukládán, pořízená fotodokumentace) dospěl k závěru o spáchání správního deliktu žalobcem. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal se závěry znaleckého posudku předloženého stěžovatelem, když konstatoval, že podané vzorky na základě kterých byly vyhotoveny protokoly o zkouškách č. 569, 570 a 571 nebyly homogenní, nebyl tedy odebrán reprezentativní vzorek pro stanovení vodného výluhu a kontaminace podzemních vod nemůže být objektivně stanovena na základě jednoho rozboru. Toto posouzení by muselo být řešeno hydrogeologickým posudkem. Žalovaný postupoval v souladu s ust. § 32 odst. 1 správního řádu, dle kterého je povinností správního orgánu, aby zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že si dostatečným způsobem obstaral podklady pro své rozhodnutí. Žalovaný uvedl jakými úvahami se řídil při utváření závěru o skutkovém stavu a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolenou právní kvalifikaci. Rozhodnutí žalovaného je v souladu s ust. § 46 správního řádu, bylo vydáno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy orgánem k tomu příslušným, vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovalo předepsané náležitosti. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že Městský soud v Praze nijak nepochybil, když se ztotožnil se závěry žalovaného z důvodů v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně a zcela vyčerpávajícím způsobem popsany a této námitce stěžovatele nepřisvědčil.

K další námitce stěžovatele, že k navážení odpadu nedošlo v rámci jeho podnikatelské činnosti, nýbrž v rámci jeho činnosti jako občana stavebníka v rámci terénních úprav pozemku, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve fakturách (vystavených za uložení zeminy v období od 5. 3. 2002 do 2. 11. 2002) č. 075, 073, 080, 087, 088, 094, 183/02, 105/02 a 121/02 v celkové výši 176 925 Kč, obsažených ve správním spise, je jako zhotovitel uveden O. f. P. Š., t. M. X, X O., IČO: X. Z výpisu z živnostenského rejstříku fyzické osoby P. Š. ze dne 19. 1. 2004, založeného ve správním spise plyne, že žalobce k tomuto dni vykonával celou řadu živností. Žalobce tedy podnikatelskou činnost v předmětné době jednoznačně provozoval a odpad na předmětných pozemcích v rámci svého podnikání uložil, jak sám ostatně uvedl např. v kasační stížnosti či v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 13. 2. 2004. Předmětem řízení před správním orgánem bylo nepovolené uložení odpadů na výše uvedených pozemcích, nikoli způsob nakládání s již uloženým odpadem a je tedy nepodstatné, zda s tímto odpadem stěžovatel až po uložení odpadu nakládal jako fyzická osoba, či jako podnikající osoba. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že žalobce odpad převzal a uložil jako podnikající fyzická osoba. Městský soud správně poukázal i na tu skutečnost, že stěžovatel odpad převzal a uložil na předmětné pozemky, aniž by měl k nakládání s odpadem příslušné oprávnění, což vyplývá z výše uvedeného výpisu z živnostenského rejstříku stěžovatele dle kterého byl stěžovatel oprávněn k volné živnosti nakládání s odpady (vyjma nebezpečných) až od 31. 5. 2003. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvodnou ani tuto námitku.

K námitce týkající se nepřiměřenosti pokuty ve výši 400 000 Kč Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato byla výsledkem správního uvážení, jehož meze byly dány ust. § 66 odst. 5 zákona o odpadech, dle kterého je správní orgán oprávněn uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která poruší jinou povinnost stanovenou tímto zákonem, nebo povinnost uloženou rozhodnutím na základě tohoto zákona. V tomto ohledu nelze konstatovat překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití, když žalovaný postupoval na základě zákonem stanovených kritérií, podle nichž se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození (§ 67 odst. 2 zákona o odpadech již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 27. 12. 2001 sp. zn. 7 A 77/99

(SJS 949/2002), *neobsahuje-li zákon taxativní výčet hledisek, ke kterým je správní orgán při stanovení výše pokuty povinen přihlédnout, nýbrž pouze výčet příkladný, kdy z řady možných a v úvahu přicházejících hledisek zmiňuje alespoň některá, pak takováto právní úprava váže správní orgán v tom směru, že právě těmito zákonnými hledisky se musí zabývat vždy (avšak nikoli pouze jimi), když vedle toho správnímu orgánu ponechává na úvaze, zda přihlédne ještě k hlediskům dalším v zákoně neuvedeným, leč pro projednávaný případ významným.* V posuzovaném případě takto žalovaný postupoval, když výši pokuty stanovil podle kritérií uvedených v § 67 odst. 2 zákona o odpadech a rovněž uvedl další kritéria na základě kterých (množství a skladba odpadů, využívání neupravených stavebních a demoličních odpadů v rozporu s předpisy na ochranu životního prostředí) určil výši pokuty. Nejvyšší správní soud v této souvislosti rovněž poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 361/2000, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že považuje za nutné zdůraznit, že právní úprava podrobuje soudnímu přezkumu po stránce jejich zákonnosti ta rozhodnutí správních orgánů, která správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správního uvážení). U těchto správních rozhodnutí přezkoumává soud pouze, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Součástí přezkoumání soudu je i posouzení, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Pokud byly výše uvedené podmínky splněny, soud nemůže ze stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za oprávněnou ani námitku stěžovatele spočívající v tom, že se Městský soud v Praze nezabýval žalobními námitkami stěžovatele. Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí své závěry řádně odůvodnil, se všemi žalobními námitkami stěžovatele se vypořádal, a po jejich posouzení se ztotožnil se závěry žalovaného. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením věci ztotožňuje a pro stručnost odkazuje na úplné, zákonu i skutkovému stavu věci odpovídající odůvodnění napadeného rozsudku, v němž se uvedený soud vypořádal i s námitkou poukazující na rozpor mezi závěry žalovaného a stěžovatelem předloženým posudkem znalce Ing. P., když uvedl, že „znalecký posudek, který žalobce předložil odvolacímu orgánu, byl podán znalcem v únoru roku 2004, kdy na předmětném materiálu byla podle fotodokumentace znalce souvislá sněhová pokrývka. Podle výše uvedených protokolů předložené vzorky nebyly homogenní. Rozbor byl proveden pouze u tří vzorků kamení. Dále byl proveden odběr vzorku vody z jedné studny v dané lokalitě. Podle zjištěných skutečností však žalobce od firmy V. nepřevzal jenom kamení, ale i suť. U ní však vzorek nebyl odebrán a vzhledem k tomu, že uvedený odpadní materiál nebyl homogenní, je nutno souhlasit se žalovaným, že ani vzorek části této suti by nebyl vypovídajícím vzorkem o vlastnostech uskladněného odpadního materiálu jako celku. Dále, že vzhledem k charakteru předmětného odpadu (není homogenní) by žádný znalecký posudek nemohl být objektivní. Rovněž je třeba souhlasit se žalovaným, že rozbor vody jedné studny bez znalosti hydrogeologických podmínek v dané lokalitě nevypovídá o vlivu uvedeného materiálu na kvalitu podzemních vod. Soud však stejně jako žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce upozorňuje, že životní prostředí netvoří pouze podzemní vody, ale i ovzduší, rostliny, živočichové atd. Například zákon o ochraně ovzduší č. 86/2002 Sb. v ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) stanoví, že znečišťující látkou je jakákoliv látka vnesená do vnějšího ovzduší nebo v něm druhotně vznikající, která má přímo a nebo může mít po fyzikální nebo chemické přeměně nebo po spolupůsobení s jinou látkou škodlivý vliv na život a zdraví lidí a zvířat, na životní prostředí, na klimatický systém Země nebo na hmotný majetek. Podle ustanovení § 4 odst. 3 tohoto zákona stacionární zdroj znečišťování ovzduší je zařízení spalovacího nebo jiného technologického procesu, které znečišťuje nebo může znečišťovat ovzduší, dále šachta, lom a jiná plocha s možností zapaření, hoření nebo úletu znečišťujících látek, jakož i plocha, na které jsou prováděny práce nebo činnosti, které způsobují nebo mohou způsobovat znečišťování ovzduší, dále sklad a skládka palic,

surovin, produktů, odpadů a další obdobné zařízení nebo činnost. I podle názoru soudu činnost žalobce jako fyzické osoby podnikající, která převzala uvedený odpad a tento uskladnila na předmětných pozemcích, přinejmenším ohrozila životní prostředí prachem a navezením předmětného materiálu došlo v dané lokalitě i k poškození živočichů (fauny), rostlin (flory), přirozené fyzikální, chemické a biologické vlastnosti zemědělské půdy a došlo i ke změně odtokových poměrů v dané lokalitě a ke změně retenční schopnosti údolní nivy“. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že i výše pokuty byla žalovaným řádně odůvodněna a že Městský soud v Praze se žalobními námitkami zabýval a proto ani tyto námitky stěžovatele neobstojí.

Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu